

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/169/2017
Identifikačné číslo spisu:	3108202398
Dátum vydania rozhodnutia:	24.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3108202398.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. N., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcej vo L., F., zastúpenej JUDr. Miroslavom Mikušom, advokátom so sídlom v Bratislave, Šoltésovej č. 2, proti žalovaným 1/ Y. J., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcej v F., C., 2/ Y. W., nar. XX. X. XXXX, bývajúcej v M., Y. a 3/ V. Y., nar. XX. X. XXXX, bývajúcej v C., o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/11/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/1165/2015 zo 16. novembra 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti darovacej zmluvy V 2149/07, ktorú dňa 18. 5. 2007 uzatvoril jej nebohý otec Y. N. s Y. S. (pôvodne v žalobe označenou žalovanou). V priebehu konania pred súdom prvej inštancie v podaní zo dňa 19. 8. 2014 navrhla zmenu petitu žaloby v zmysle jeho rozšírenia tak, že oproti v žalobe vymedzenému petitu sa domáhala aj určenia, že nebohý Y. N. bol v čase smrti spoluvlastníkom nehnuteľností špecifikovaných v predmetnom návrhu na zmenu petitu (tvoriacich predmet daru) v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 3-iny, ktorú zmenu petitu súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 19. 1. 2015, pripustil.

2. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 14C/11/2008-322 z 8. júna 2015 rozhodol tak, že určil, že darovacia zmluva V 2149/07 uzatvorená dňa 18. 5. 2007 medzi darcom Y. N. a obdarovanou Y. S., je neplatná. Ďalej určil, že Y. N. bol v čase svojej smrti spoluvlastníkom nehnuteľností špecifikovaných vo výroku rozsudku v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 3. Okresný súd zároveň rozhodol o trovách, ktoré vznikli v konaní stranám sporu tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 890,62 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jej právneho zástupcu a tiež o trovách, ktoré vznikli štátu tak, že štátu náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že skôr ako pristúpil k

prejednaníu sporu z vecného hľadiska, skúmal či je na požadovanom určení daný naliehavý právny záujem, pričom dospel k záveru, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný. Pokiaľ ide o samotné určenie neplatnosti darovacej zmluvy a určenie, že Y. N. bol v čase smrti spoluvlastníkom vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie špecifikovaných nehnuteľností, okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonal dokazovanie výsluchom svedkov, oboznámil sa s prepúšťacou správou Y. N. z Fakultnej nemocnice v Trenčíne z 11. 5. 2000, s Darovacou zmluvou V 2149/07 z 18. 5. 2007, so znaleckým posudkom vypracovaným v tejto veci MUDr. Imrichom Glézlom č. 7/2012, MUDr. Jurajom Lexmannom č. 12/2012, MUDr. Ivanom Andréom, PhD., ako aj so znaleckým posudkom vypracovaným Psychiatrickou nemocnicou Philippa Pinela v Pezinku č. 11/2013. Na základe vykonaných dôkazov zistil, že žaloba bola podaná dôvodne, pretože darca v čase uzatvorenia predmetnej darovacej zmluvy nemal spôsobilosť na právne úkony. Poukázal pritom na závery znaleckého posudku č. 11/2013, vypracovaného Psychiatrickou nemocnicou Philippa Pinela v Pezinku a tiež na závery znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Ivanom Andréom, PhD. Zdôraznil, že vôľa Y. N. riešiť v čase tesne pred jeho smrťou majetkové otázky nezodpovedala jeho životnej línii a ani jeho vtedajšiemu zdravotnému stavu, pričom za podstatnú považoval okresný súd aj tú skutočnosť, že tesne pred smrťou Y. N. nevyvíjal samostatne žiadnu aktivitu smerujúcu k vyhotoveniu a k podpisu darovacej zmluvy a pokiaľ by žalovaná nebola v tomto smere iniciatívna, k uzavretiu darovacej zmluvy by zrejme nedošlo. Okresný súd sa stotožnil so závermi znalca MUDr. Ivana Andrého, PhD. ako aj so závermi znaleckého posudku vypracovaného Psychiatrickou nemocnicou Philippa Pinela v Pezinku, že psychický stav 84-ročného Y. N. v terminálnom štádiu onkologického ochorenia so zdokumentovanými poruchami pamäte a orientácie, vyžadujúci sústavnú zdravotnú starostlivosť, nedával predpoklad pre plnú spôsobilosť Y. N. na právne úkony, preto žalobe o určenie neplatnosti Darovacej zmluvy V 2149/07 z 18. 5. 2007 a o určenie, že Y. N. bol v čase svojej smrti spoluvlastníkom nehnuteľností tvoriacich predmet daru, vyhovel.

3. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podala žalovaná odvolanie. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 17Co/1165/2015 zo 16. novembra 2016 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobe vyhovujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne. Zdôraznil, že u plnoletej, v spôsobilosti na právne úkony neobmedzenej osoby, sa plná spôsobilosť na právne úkony predpokladá, pokiaľ nie je preukázaný opak, čo vyplýva z § 8 a § 10 zákona č. 40/1964 Z. z., Občianskeho zákonníka. V uvedenej súvislosti odvolací súd uviedol, že bez tejto koncepcie by fungovanie právnych vzťahov založených na právnych úkonoch bolo prakticky nemožné, pretože pre platnosť právneho úkonu by sa vždy vyžadovalo preukázanie spôsobilosti na právne úkony konajúcej osoby. Naopak, stabilitu právnych vzťahov zabezpečuje požiadavka preukázania nespôsobilosti na právne úkony. V uvedenej súvislosti odvolací súd zdôraznil, že z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nevyplynula skutočnosť, že by bol Y. N. nespôsobilý ako darca na uzavretie darovacej zmluvy, preto túto darovaciu zmluvu nemožno považovať za neplatnú. Uvedený záver považoval odvolací súd za dôvod na zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol.

4. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 C. s. p. a na ustanovenie § 421 C. s. p. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 420 (písm. f) C. s. p., žalobkyňa v dovolaní uviedla, že odvolací súd porušil jej právo na spravodlivý proces, pričom toto porušenie práva na spravodlivý proces spočíva v nesprávnom vyhodnotení vykonaných dôkazov (jednotlivých znaleckých posudkov a svedeckej výpovede Y. C.) a v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu. Uviedla, že záver odvolacieho súdu je arbitrárny, narušajúci zásadu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Vyjadrila nesúhlas s tým, že odvolací súd v rámci svojho zmeňujúceho rozsudku zobral do úvahy len závery znalcov MUDr. Imricha Glézla a MUDr. Juraja Lexmanna, ktoré podľa jej názoru boli vypracované len na základe výpovedí svedkov blízkych žalovanej. Ďalej uviedla, že „ignorovanie záverov znaleckého posudku vypracovaného Psychiatrickou nemocnicou Philippa Pinela v Pezinku malo za následok nesprávne právne posúdenie veci, ktoré zakladá dovolací dôvod aj podľa § 421 ods. 1 C. s. p. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 3 C. s. p. zmenil tak, že žalobe vyhovie

alebo aby podľa § 449 ods. 1 C. s. p. dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že nepovažuje tvrdenie žalobkyne o pochybení odvolacieho súdu pri vyhodnotení vykonaných dôkazov za opodstatnené, pretože v zmysle zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch nie sú znalecké posudky vypracované znaleckými organizáciami nadradené znaleckým posudkom iných znalcov. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne ďalej uviedla, že pokiaľ žalobkyňa opiera dovolanie aj o ustanovenie § 421 C. s. p., tak z obsahu dovolania nie je zrejmé, či sa odvolací súd pri riešení otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, či riešil právnu otázku, ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená alebo či takúto otázku rieši odvolací súd rozdielne, pretože žalobkyňa to v dovolaní neuviedla. Zdôraznila, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní nepochybil, pričom svoje rozhodnutie oprel o jasné a presvedčivé dôkazy, ktoré žalobkyňa odmietla akceptovať. Navrhla, aby odvolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 448 C. s. p. zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom zistil, že žalovaná v priebehu dovolacieho konania - dňa XX. XX. XXXX zomrela. Vychádzajúc z uvedeného zistenia uznesením sp. zn. 6 Cdo 169/2017 z 31. mája 2018 dovolací súd rozhodol tak, že v dovolacom konaní pokračuje s právnymi nástupkyňami žalovanej - žalovanými: 1 /Y. J., 2/ Y. W. a 3/ V. Y.. Po nadobudnutí právoplatnosti predmetného uznesenia pokračoval dovolací súd v skúmaní predpokladov prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

7. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému

preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. V predmetnej veci odôvodnila dovolateľka prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. tým, že odvolací súd vykonané dôkazy nesprávne a nedostatočným spôsobom vyhodnotil a tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepresvedčivé a arbitrárne.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietala, že odvolací súd a) nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a b) nedostatočne svoje rozhodnutie odôvodnil.

15. Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyplýva, že nesprávne hodnotenie dôkazov samo osebe nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

16. Pokiaľ ide o dovolateľkou tvrdenú nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu, odvolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľky o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, nepovažuje za dôvodné. V zmysle zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015 a ktoré je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (teraz podľa § 420 písm. f/ C. s. p.).

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad na to, aby bola konštatovaná existencia vady vyplývajúcej z § 420 písm. f/ C. s. p. Z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 393 ods. 2 C. s. p.) možno totiž konštatovať, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, (ktorý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol) spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobkyňa podanou žalobou (v zmysle pripustenej, petit rozširujúcej zmeny petitu) domáhala a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko žalovanej k požadovanému určení, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol tak ako rozhodol. Dovolaťka preto nedôvodne namietala nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa (v danom prípade dovolateľky), ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento

pripad. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., neposudzuje dovolací súd správnosť skutkových a právnych záverov v ňom obsiahnutých, pretože k tomuto kroku by mohol pristúpiť len v tom prípade, ak by bolo dovolanie prípustné.

18. Po zistení, že konanie pred odvolacím súdom nie je postihnuté tzv. zmätočnostnou vadou vyplývajúcou z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pristúpil dovolací súd - vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov vysloveného v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018 z 21. marca 2018, ktorým bol s analogickým použitím zásady *lex posterior derogat legi priori* prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 - k posúdeniu prípustnosti dovolania aj z hľadiska ďalšieho dovolateľkou uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania, spojeného s právnym posúdením v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených v dovolaní. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, či a ako dovolateľ v dovolaní argumentačne zdôvodnil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním vymedzenej právnej otázky. Len konkrétne označenie právnej otázky korešpondujúcej s právnym posúdením veci, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd pri riešení tejto otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) alebo či táto otázka nebola dovolacím súdom ešte vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo či je táto otázka rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.). V danom prípade dovolateľka v dovolaní vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviedla len to, že „ignorovanie znaleckého posudku (vypracovaného Psychiatrickou nemocnicou Philippa Pinela v Pezinku a MUDr. Ivanom Andrém, PhD.) spôsobilo aj dovolacie dôvody podľa § 421 C. s. p. s poukazom na § 432 C. s. p., kedy odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a na základe tohto nesprávneho právneho posúdenia dospel k nesprávnemu výroku vo svojom rozhodnutí“; právnú otázku od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. v dovolaní nevymedzila.

20. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľka uplatnený dovolací dôvod, nesprávne právne posúdenie veci, nevymedzila spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 C. s. p., keď neuviedla, ktorú právnú otázku riešil odvolací súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva, ale namietala, že odvolací súd dostatočne a v jednotlivých súvislostiach nevyhodnotil dôkazy vykonané súdom prvej inštancie. Dovolateľka teda vo svojej podstate nenamietala právne posúdenie veci odvolacím súdom, ale jeho skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

21. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnú normu. Pri právnom posúdení veci teda súd rieši otázky právne, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

22. Nesprávne právne posúdenie veci zakladá prípustnosť dovolania len ak sú splnené predpoklady uvedené v § 421 ods. 1 C. s. p. pod písmenom a), b) alebo c). Nie je preto možné uplatniť si dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 C. s. p. a pritom v dovolaní vo svojej podstate namietat skutkové zistenia, ktoré dovolací súd nie je v zmysle § 442 C. s. p., tak ako bolo vyššie uvedené, oprávnený posudzovať.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. a vo vzťahu

k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ (druhá časť vety) C. s. p.

24. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ (právnym nástupkyniam pôvodne v žalobe označenej žalovanej, ktorá sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k obsahu dovolania žalobkyne písomne vyjadrila a následne - v priebehu dovolacieho konania zomrela) náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.) teda, aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (6 Cdo 222/2016).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.